

indgives, saa faaer den vedkommende Andrager Bessed, uden at Erklæringen afgives; skal Sagen derimod fremsendes til Ministeriet, enten fordi kun dette eller Hs. Majestæt Kongen kan afgjøre Sagen, da er der efter Forholdenes Natur i og for sig Intet til Hinder for, at Andragenderne indsendes umiddelbart til Ministeriet; men det maa da aldeles bero paa dette, hvilke Dplysninger og hvilke Erklæringer det vilde forstaae sig, inden det troer sig istand til paa en retfærdig og billig Maade at afgjøre Sagen. At Andragender imidlertid efter Lovgivningen indgives til Dyrigheden og forsynes med dens Erklæring, førend de indsendes til Ministeriet, er blot fastsat, for at forfærte Afgjørelsen, da ordentligvis de fleste Andragender trænge til en saadan nærmere oplysende Erklæring, førend Ministeriet seer sig istand til at kunne afgjøre Sagen. Vil man indrømme Andrageren en Ret til i alle Tilfælde, naar han forlanger det, at blive bekendt med Dyrighedens Erklæringer, da forekommer det mig, at man ogsaa maa indrømme Trediemand eller de flere Vedkommende, hvem Sagen ogsaa kunde interessere, en lignende Ret til at blive bekendt med de Erklæringer, som Dyrigheden afgiver; thi det er vist, at mange Gange har Andragendet en høist væsentlig Indflydelse ogsaa paa Trediemands Retsstilling. Men, naar man saaledes skulde skrive frem og tilbage mellem mange Personer, ja, selv naar man indskrænker Rettigheden til at blive bekendt med Dyrighedens Erklæring blot til Andrageren selv, da vil dette lettelig bewirke en meget stor Vidtløftighed i Sagen. Vel kan det siges, at Andrageren selv maa bestemme, om han foretrækker at udsætte sig for det Dphold, som en Sags Afgjørelse derved kan lide, fremfor at lade Erklæringen, uden at kunne imødegaae den, indgaae til vedkommende Ministerium; men det er ikke alene dette Hensyn, som herved kommer i Betragtning, men ogsaa Hensynet til, at Dyrigheden ved en saadan Skriftverel, som let kunde blive en Følge af Lovforslaget, vilde blive i høi Grad bebyrdet. Det er nemlig at forudsæe, at enkelte Andragender, og det uden Tvivl de fleste, vilde kunne foraarsage Dyrigheden meget mere Bryderi, end en stor Mængde andre Andragender. Man kan af Forslaget

ikke ganske tydeligt see, om det er Meningen, at, naar Andragendet er kommet ind, forsynet med de fornødne Erklæringer og maastee ogsaa Moderklæringer af vedkommende Andrager, til Ministeriet, men dette finder, at det trænger til endnu flere Dplysninger, inden det kan afgjøre Sagen, om da, siger jeg, disse yderligere Dplysninger, som Ministeriet saaledes beglærer, ogsaa skulle meddeles Andrageren, førend Sagen maa afgjøres. Er dette Meningen, hvad skal da gjælde, dersom Ministerierne, som ofte er Tilfældet, maae brevverle indbyrdes, inden den endelige Afgjørelse finder Sted? Skulle da ogsaa disse Erklæringer fra de andre Ministerier gaae frem og tilbage og meddeles Vedkommende, inden det Ministerium, under hvilket Sagens Afgjørelse henholder, kan tage endelig Beslutning i Sagen?

Jeg frygter ogsaa meget for, at den, hvis Andragende er blevet afflaaet, og hvem Sagens Afgjørelse altsaa er gaaet imod, derefter vil indgive et nyt Andragende og da forlange, hvad han ikke har gjort forrige Gang, at nu skulde de vedkommende Erklæringer meddeles ham; Dyrigheden vil da maastee henholde sig til sin forrige Erklæring, men skal Diemedet med Lovforslaget opnaaes, maatte Andrageren vel i saa Fald have Ret til, at de øvrige Erklæringer, som han ikke havde begært, nu skulde forelægges ham, for at han kunde gaae dem imøde. Man seer altsaa, at, naar Lovforslagets Diemeed skal opnaaes, saa maa man, naar Afgjørelsen af en Sag er gaaet Vedkommende imod, begynde forfra i Sagen med nyt Skriveri.

Jeg troer heller ikke, at dette Forslag er nødvendig, idet det paa ingen Maade er oplyst af Forslagsstilleren, at den nuværende Regel har haft Misbrug til Følge. Jeg kan vel indrømme, at den nuværende Regel kan medføre Misbrug — det benægter jeg ingenlunde — men man maa overveie, om den foreslaaede eller den nu gjældende Regel vilde lede til de største Misligheder, og i saa Henseende troer jeg, at man ingen Vished har for, at den nu foreslaaede Regel er hensigtsmæssigere end den nu gjældende. Snarere maa jeg antage, at det, som dog egentlig er Diemedet med Forslaget, nemlig at faae fuldkom-